

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o.**
sídlem Nová výstavba 218, 435 21 Obrnice
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Doležalem
sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2023, č. j. MSK 83631/2023, ve věci
žádosti o informace,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2023, č. j. MSK 83631/2023, a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 5. 2023, č. j. SMO/319280/23/DSČ/StoP, **se zrušují.**
- II. Magistrátu města Ostravy **se nařizuje** poskytnout žalobkyni požadované informace dle její žádosti podané dne 19. 5. 2023, tedy oznámení o přestupku, které je založeno ve spise vedeném Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/425702/22/DSČ, a to do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Doležala, advokáta, sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2023, č. j. MSK 83631/2023, (dále jen „Napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „Prvostupňový orgán“) ze dne 23. 5. 2023, č. j. SMO/319280/23/DSČ/StoP, (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“), jímž Prvostupňový orgán odmítl žádost ze dne 19. 5. 2023 (dále jen „Žádost“), kterou se žalobkyně v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), domáhala poskytnutí oznámení o přestupku, založeného ve spise sp. zn. S-SMO/425702/22/DSČ.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně v žalobě k důvodům odmítnutí Žádosti namítala, že jakkoliv je účastníkem přestupkového řízení a požadovaná informace je založena ve správním spise, měla právo na její poskytnutí v režimu InfZ. Žalovaný dle žalobkyně dospěl k nesprávnému právnímu závěru proto, že zkrátil závěry jím citované judikatury, a to rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, z něhož plyne, že dle InfZ nelze získat spis v celém rozsahu tak, jako při nahlížení do spisu, ale je možné žádat o poskytnutí konkrétních listin, přičemž podle žalobkyně nelze právo na informace přiznávat nebo upírat na základě toho, zda se osoba může s informacemi seznámit jiným způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39). Žalobkyně nežádala o zaslání celého správního spisu ani jeho podstatné části; žádala o zaslání jednoho dokumentu, který konkrétně vymezila, tudíž jde o případ, kdy judikatura užití InfZ aprobuje. Závěrem žaloby žalobkyně navrhl, aby soud, kromě zrušení Napadeného rozhodnutí, přikázal Prvostupňovému orgánu požadovanou informaci poskytnout, když důvody pro odmítnutí žádosti nejsou dány a není dána ani žádná jiná překážka.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a uvedl, že není sporu o tom, že žalobkyně je účastníkem řízení, z něhož žádá poskytnout informace, a tedy že má právo nahlížet do spisu podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „SpŘ“). Žalovaný však nesouhlasí se žalobkyní, že žádala-li pouze o jednu listinu, SpŘ se nepoužije; navíc jen o jednu listinu nešlo. Prvostupňový orgán citoval především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, který odůvodnil přednost právní úpravy nahlížení do spisu podle SpŘ a dovodil, že na nahlížení do spisu se InfZ nevztahuje; žalovaný k tomu odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 As 18/2012-23. Žalovaný podotkl, že § 38 odst. 4 SpŘ upravuje právo účastníka řízení na pořízení kopie spisu nebo jeho části. Jestliže se InfZ dle judikatury nevztahuje na žádost o pořízení kopie celého spisu, *a maiori ad minus* se dle žalovaného nemůže vztahovat ani na takovou žádost účastníka řízení, kterou je žádáno o kopii pouze části spisu (bez ohledu na to, jak rozsáhlá tato část je), neboť i v takovém případě „poskytnutí informací“ upravuje § 38 SpŘ, ostatně v tom spočívá komplexnost této právní úpravy. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, z něhož plyne, že Žádosti žalobkyně nebylo možno vyhovět v režimu InfZ, neboť jakožto účastník

řízení spadá pod definici § 38 odst. 1 SpŘ, tudíž jí náleží právo nahlížet do spisu v plném rozsahu a žádost o informace se podle § 2 odst. 3 InfZ odmítne. Nad rámec Napadeného rozhodnutí pak žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, zmiňovaný i Prvostupňovém rozhodnutí. K žalobní argumentaci žalovaný uvedl, že rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39 a ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21 jsou v projednávané věci neaplikovatelné, neboť se zabývaly situací, kdy informace ze spisu žádala osoba, která nebyla účastníkem řízení, nesvědčilo jí právo nahlížet do spisu a nebylo možné aplikovat pravidlo o specialitě komplexní úpravy ve SpŘ. Dále žalovaný uvedl, že mělo-li by být se žádostí o část spisu naloženo odlišně než s žádostí o celý spis, což je podle něj absurdní a rozporné s komplexním charakterem právní úpravy nahlížení do spisu, pak žalobkyně sice požadovala oznámení o přestupku, ale nešlo o jedinou listinu. V řízení o přestupku je oznámení o přestupku vždy podstatnou částí spisu, neboť přílohou jsou vždy důkazní prostředky opatřené Policií ČR či obecní policií, které v zásadě nejsou doplňovány správním orgánem. Veškeré ostatní listiny jsou účastníku řízení zásadně doručovány. Za této situace je i oznámení o přestupku podstatnou částí spisu z hlediska toho, v jakém rozsahu obsah spisu není žadateli znám. V případě žalobkyně se oznámení o přestupku s přílohami nachází na č. l. 1 až 8 a 12 až 22 spisu, listiny po nich následující se týkají postupu před zahájením řízení o přestupku. Počínaje zahájením řízení (příkaz č. l. 29) byly všechny listiny žalobkyni doručeny, resp. se jedná o její vlastní písemnosti; výjimkou jsou protokoly o provedení důkazů mimo ústní jednání (č. l. 48 a 76 až 77) a úřední záznam (č. l. 38). I pokud by se soud ztotožnil s právním názorem žalobkyně, musel by dospět k závěru, že žalobkyně požadovala poskytnout podstatnou část spisu (19 stran písemností z celkem 23 stran písemností, které jí nebyly známy), tudíž Žádost by i tak musela být dle § 2 odst. 2 InfZ odmítnuta. Konečně žalovaný nad rámec poukázal na charakter Žádosti nasvědčující obstrukčnímu jednání, neboť žalobkyně nelogicky podala Žádost až v závěru řízení o přestupku před vydáním (v pořadí druhého) rozhodnutí, za situace, kdy předtím věcně reagovala a k věci samé se vyjadřovala, a to i bez požadovaných dokumentů (práva nahlížet do spisu nikdy nevyužila).

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal Napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podstatou projednávané věci je posouzení, zda žalobkyně, jakožto účastník správního řízení, mohla požadovat poskytnutí informace ze spisu vedeného v tomto jejím řízení v režimu InfZ, nebo zda to komplexnost zvláštní úpravy nahlížení do spisu ve SpŘ vylučuje.
6. Z obsahu správních spisů zjistil krajský soud následující: Žalobkyně podala u Prvostupňového orgánu Žádost, v níž žádala o poskytnutí „*Oznámení o přestupku, které je založeno ve shora označeném spise*“, přičemž v horní části Žádosti je uvedena sp. zn. „*S-SMO/425702/22/DSČ*“. Prvostupňovým rozhodnutím byla Žádost podle § 15 odst. 1 InfZ odmítnuta; o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný Napadeným rozhodnutím, jak je uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. Prvostupňové rozhodnutí i

Napadené rozhodnutí jsou založeny na právním názoru, podle něhož zvláštní právní úprava institutu nahlížení do spisu podle § 38 SpŘ je ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Mezi účastníky není sporu o tom, že Žadostí žalobkyně požadovala poskytnout informace ze správního spisu vedeného v její vlastní (přestupkové) věci.

7. Podle § 2 odst. 3 InfZ se InfZ nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
8. Otázkou, zda lze prostřednictvím InfZ „nahlížet do správního spisu“, resp. vztahem právní úpravy poskytování informací v režimu InfZ a nahlížení do spisu dle SpŘ se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud již mnohokrát, ostatně na mnohá rozhodnutí také účastníci řízení ve svých podáních odkazují. Z této judikatury plyne, že § 38 SpŘ upravuje natolik specifický a komplexní postup poskytování informací, na který se InfZ nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 As 7/2012-56, ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 As 18/2012-23, ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, či ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21). V rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53 Nejvyšší správní soud výslovně doplnil, že „§ 38 [SpŘ] je speciálním ustanovením ve vztahu k [InfZ] jak pro nahlížení do spisu jeho účastníkem a jeho zástupcem (§ 38 odst. 1 [SpŘ]), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 [SpŘ])“.
9. Uvedené závěry shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 64/2024-38, přičemž dále uvedl, že „je žádostí dle [InfZ] pouze taková žádost, ve které žadatel požaduje poskytnutí konkrétní informace ze spisu, nikoliv kompletní správní spis či jeho podstatnou část (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, nebo ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NSS)“. Tím navázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, podle něhož „vyhovět informační žádosti týkající se poskytnutí správního spisu lze nejen, pokud je požadovaný dokument konkrétně označen, ale především pokud nejde současně kompletní spis či jeho podstatnou část [...]“.
10. S odůvodněním obsaženým v citované judikatuře je třeba dát žalovanému zapravdu, pokud se týče obecně vztahu speciality mezi institutem nahlížení do spisu dle SpŘ a žádostí o poskytnutí informace podle InfZ. Aplikoval-li však žalovaný při vyřizování Žadosti tento závěr bez dalšího, pochybil, neboť bylo nutné zohlednit a hodnotit konkrétnost označení a rozsah požadovaných informací. Z uvedené judikatury totiž plyne rovněž, že žádost podle InfZ týkající se poskytnutí správního spisu se lze domáhat poskytnutí pouze konkrétních (konkrétně označených) informací ze spisu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48), a to za předpokladu, že požadované informace netvoří kompletní spis či jeho podstatnou část. Tomuto závěru ostatně odpovídá i odborná literatura, podle níž právo na nahlížení do spisu dle SpŘ rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob (účastníky konkrétních řízení, jejich zástupce, resp. podpůrce, a jiné osoby pouze, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím

porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem), *ale neupravuje, a tím méně omezuje, možnosti obecného poskytování informací podle InfZ* (srov. komentářová literatura citovaná např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-56, z níž zjevně vycházel i Prvostupňový orgán na str. 2 Prvostupňového rozhodnutí; zvýraznění přidáno krajským soudem).

11. Je vhodné doplnit, že vycházeli-li Prvostupňový orgán a žalovaný z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, pak dle krajského soudu z něj dovodili nesprávné závěry, resp. tam uvedené závěry nesprávně zobecnili. Byť je v něm totiž uvedeno, že *„vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 [SpŘ] je natolik zvláštní procedurou, se [InfZ] vůbec neužije“*, je nutno zohlednit kontext rozsudku, tedy že byla řešena situace, kdy žadatel požadoval seznámení s celým obsahem spisu a poskytnutí jeho kopie – ostatně dříve v textu je v něm rovněž uvedeno, že *„§ 2 odst. 3 [InfZ] je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci“* (podtržení přidáno krajským soudem). Obdobnou situaci pak Nejvyšší správní soud posuzoval se shodnou argumentací i v rozsudku ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23.
12. Na výše uvedeném závěru pak nic nemění ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, který žalovaný citoval v Napadeném rozhodnutí. Je-li v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že *„[n]espadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 [SpŘ] [...], může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle [InfZ], avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu se zde neuplatní“*, nelze z toho usuzovat, jak to činí žalovaný, že v režimu InfZ může o poskytnutí informací žádat jen osoba, která nespadá pod definici § 38 odst. 1 a 2 SpŘ. Takový kategorický závěr z citované pasáže ani implicitně neplyne, resp. tato se osobami spadajícími pod definici § 38 odst. 1 a 2 SpŘ ve vztahu k žádosti dle InfZ nezabývá. V tomto kontextu je důležité uvést, že není na místě rozlišovat mezi žádostí v režimu InfZ na straně jedné účastníka řízení a na druhé straně osoby, která účastníkem řízení, z něhož je informace požadována, není (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Ans 7/2012-59, či ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39).
13. Konkrétností označení ani rozsahem v Žádosti požadovaných informací se žalovaný ani Prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích nezabývali, když vycházeli z právního názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle SpŘ je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ vždy, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Důvodem odmítnutí Žádosti tedy byl nesprávný právní názor Prvostupňového orgánu, jehož rozhodnutí bylo se shodnou nesprávnou právní úvahou potvrzeno žalovaným. Prvostupňové rozhodnutí a Napadené rozhodnutí jsou tak rozhodnutími nezákonnými.
14. Dle § 16 odst. 6 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.

15. Poté, co krajský soud zjistil nezákonnost Napadeného rozhodnutí, zabýval se podle § 16 odst. 6 InfZ tím, zda existují důvody pro odmítnutí Žádosti či nikoliv, přičemž nejprve se věnoval úvahám, které v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí absentovaly.
16. Dle krajského soudu bylo z Žádosti zřejmé, co konkrétně žalobkyně ze správního spisu žádá (oznámení o přestupku založené ve spise sp. zn. S-SMO/425702/22/DŠČ). Co do rozsahu požadovaných informací ve vztahu k obsahu spisu je nutno vycházet z přesné formulace Žádosti, z níž v projednávané věci dle krajského soudu nelze než uzavřít, že žalobkyně požadovala poskytnout dokument založený na č. l. 1 dotčeného správního (přestupkového) spisu (dle zjištění krajského soudu se tento dokument shoduje s dokumentem založeným na č. l. 12); k problematice poskytování příloh v režimu InfZ požadovaných dokumentů pak lze odkázat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 4 As 45/2010-88. Má-li dotčený správní (přestupkový) spis celkem 88 listů, jak z něj krajský soud zjistil, pak není pochyb o tom, že Žádostí požadovaná informace nepředstavuje ani jeho podstatnou část, natož aby představovala jeho kompletní obsah. Žádost žalobkyně tak není ani faktickou žádostí o nahlédnutí do spisu a je nutné ji vyřídit v režimu InfZ. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro posouzení rozsahu požadovaných informací nemusí být vždy relevantní pouze poměr počtu listů, na kterých se nachází požadovaná informace, k celkovému počtu listů dotčeného správního spisu. Lze si představit i jiná kritéria, např. kritérium poměru požadovaných „položek“ (dokumentů) a jejich celkového počtu ve správním spise. Jinými slovy je krajský soud toho názoru, že posouzení rozsahu požadovaných informací je nutné učinit v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem té které žádosti o informace.
17. Z pohledu kritérií stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu tedy nebyl důvod Žádosti nevyhovět, když žalobkyní požadovaná informace byla konkrétně označena a současně nešlo o kompletní spis ani o jeho podstatnou část. Zabýváje se dalšími důvody pro odmítnutí Žádosti, žádný takový důvod krajský soud neshledal.

V. Závěr a náklady řízení

18. Jelikož krajský soud neshledal žádné důvody pro odmítnutí Žádosti, zrušil Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí (výrok I.) a nařídil Prvostupňovému orgánu, jakožto povinnému subjektu, poskytnout žalobkyni požadované informace (výrok II.). Lhůtu pro poskytnutí informací krajský soud stanovil s přihlédnutím ke skutečnosti, že správní spis, z něhož má být informace dle Žádosti poskytnuta, se ke dni vydání písemného vyhotovení tohoto rozsudku nachází u krajského soudu, přičemž je nutné zohlednit časovou náročnost jeho vrácení správnímu orgánu.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud tak, že žalobkyně má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť byla v řízení plně procesně úspěšná (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení, tj. odměna zástupce (advokáta) za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč), a to dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024, (dále jen „AT“), za převzetí a přípravu zastoupení a za návrh ve věci samé, přičemž výše odměny je stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5. AT; dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 1, 4 AT; a jelikož byl zástupce

žalobkyně (advokát) plátcem DPH, je jeho odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. navýšena o částku 1 428 Kč, která odpovídá této dani v sazbě 21 %. Celkovou částku ve výši 11 228 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Doležala, advokáta podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Závěrem pak krajský soud pro úplnost uvádí, že úkon zástupce žalobkyně spočívající ve sdělení, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, nepovažoval za úkon potřebný k účelnému uplatňování nebo bránění práva zastoupené žalobkyně, byť byl učiněn k výzvě krajského soudu. Vyjádření souhlasu či nesouhlasu, jakož i následné rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání, totiž nemají za splnění předpokladů vymezených v § 51 odst. 1 s. ř. s. žádný další vliv na procesní práva účastníků řízení. Navíc se má za to, že souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání je udělen také tehdy, nevyjádřili účastník ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (viz § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), o čemž byla žalobkyně, resp. její zástupce ve výzvě poučen. Z uvedeného plyne, že nezbytné by případně bylo pouze vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, kdy by se jednalo o úkon nezbytný k tomu, aby účastník zabránil projednání věci bez nařízení jednání, nicméně ani v takovém případě by nešlo o úkon potřebný k účelnému uplatňování nebo bránění práva zastoupeného účastníka. Za úkon potřebný k účelnému uplatňování nebo bránění práva žalobkyně pak krajský soud nepovažoval ani sdělení zástupce žalobkyně o datu doručení Napadeného rozhodnutí žalobkyni. Byť se také jednalo o úkon učiněný k výzvě krajského soudu, je třeba zohlednit, že bylo-li by datum doručení Napadeného rozhodnutí obsaženo již v žalobě samotné, jak to vyžaduje § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebylo by nutné žalobkyni, resp. jejího zástupce ke sdělení této skutečnosti vyzývat a tento by na výzvu nemusel odpovídat. S ohledem na uvedené krajský soud neshledal náklady na úkony právní služby spočívající ve sdělení o souhlasu s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání a ve sdělení data doručení Napadeného rozhodnutí žalobkyni za náklady řízení vynaložené důvodně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 16. ledna 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu